

El temps Pascual

És un temps litúrgic de cinquanta dies per celebrar la triomfant resurrecció del Senyor. Comença el diumenge de Resurrecció i acaba el diumenge de Pentecosta. Aquests dies «s'han de celebrar amb alegria i goig, com si es tractés d'un sol i únic dia festiu, més encara, com un gran diumenge» (Normes de l'Any Litúrgic, 22).

La resurrecció de Jesús és la veritat central de la nostra fe. Per conèixer millor aquest esdeveniment, que ha deixat la seva empremta en la història i l'ha transcendit, ens adrecem al Nou Testament, que és la font principal.

El testimoni dels Apòstols

Jesús, al començament de la seva vida pública, va triar-ne dotze perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar (cf. Mc 3,14). Ells van ser testimonis de les seves paraules i dels seus miracles. Però la seva passió i mort a la creu els va deixar desconcertats, i les esperances messiàniques que havien posat en Ell es van esfondrar; per això, quan, el primer dia de la setmana, Maria Magdalena i les altres dones, els van portar la notícia del sepulcre buit i de la seva resurrecció, ells no les van creure; l'experiència de la passió havia estat massa forta com per deixar-se convèncer, poc després, per fantasies i il·lusions (cf. Lc 24,10-11).

Més tard, al vespre d'aquell dia, el primer de la setmana, Jesús es va aparèixer al grup, però hi faltava Tomàs i, quan va arribar, els seus companys li van dir: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: “Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas”. Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra ve-

gada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: “Pau a vosaltres”. Després digué a Tomàs: “Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient”. Tomàs li respongué: “Senyor meu i Déu meu!”. Jesús li diu: “Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist”» (Jn 20,24-29).

Jesús, a més de mostrar-los les seves nafres i menjar amb ells, també els va obrir l'enteniment perquè poguessin comprendre el que es referia a Ell a la Sagrada Escripura, i els va dir: «“que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salms”... “El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles”» (Lc 24,44-47).

Amb les aparicions de Jesús Ressuscitat l'evidència s'imposa: el Mestre, és viu; però el seu cos, tot i que ha estat testimoni de la passió, ja no està limitat per les lleis de l'espai i del temps, ja que és un cos gloriós i com a tal pot entrar en els llocs amb les portes tancades, aparèixer i desaparèixer (cf. Jn 20,19). També és lliure de fer-se present com vol. Per exemple: sota l'aparença d'un jardiner (Jn 20,14-15), o d'un caminant (cf. Lc 24,15) per tal de suscitar la fe dels seus deixebles.

L'evangeli ens mostra com a signes de la resurrecció de Crist: el sepulcre buit i, sobretot, el testimoni d'aquells que el varen veure ressuscitat. En primer lloc es va aparèixer a Maria Magdalena i a les dones que l'acompanyaven (cf. Mt 28,8-10), després es va aparèixer a Pere i als altres Apòstols, més tard a més de cinc-cents germans alhora i finalment a Pau (cf. 1Co 15,5-8). L'última vegada que es va aparèixer als Apòstols, abans d'ascendir

al cel, els va dir: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,18-20).

La fe en la resurrecció

La resurrecció de Jesús és la veritat culminant de la nostra fe en Crist. Va ser predicada pels Apòstols, creguda per la primera comunitat cristiana, establerta en el Nou Testament, i transmesa com a fonamental per la Tradició viva de l'Església (cf. CEC, 638).

La resurrecció de Crist és el fonament de la nostra fe i esperança. Pau té això present quan diu als cristians de Corint: «Si Crist no ha ressuscitat, ni la nostra predicació no té cap fonament, ni tampoc la vostra fe» (1Co 15,14). «Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist» (1Co 15,20-22).

La conseqüència més important de la resurrecció del Senyor és la nostra futura resurrecció. La fe en el Ressuscitat transforma la nostra existència: l'allibera de la por a la mort i li dóna l'esperança de la vida eterna.

Crist ressuscitat és amb nosaltres, ens parla per mitjà de la seva paraula, ens dóna la seva gràcia en els sagraments i ens acompanya en el nostre caminar cap a la pàtria celestial.

El Baptisme

Pel sagrament del Baptisme participem de la mort i de la resurrecció de Crist per renéixer a

una vida nova com a fills de Déu i membres de l'Església (cf. Rm 6,3-4).

L'Apòstol Pau exhorta els batejats a viure com a "homes nous". És per això que diu: «Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra» (Col 3,1-2). Però, per buscar "els béns de dalt", hem d'obrir-nos a la gràcia de Déu, a la seva Paraula i als seus sacraments, especialment a la Reconciliació i a l'Eucaristia.

L'Eucaristia

L'Església, seguint una tradició que té el seu origen en el mateix dia de la resurrecció de Crist, celebra el Misteri Pasqual, cada vuit dies, en el "dia del Senyor" o diumenge. En aquest dia, els fidels han de reunir-se per escoltar la paraula de Déu i participar en l'Eucaristia. El diumenge és festa de guardar i d'alliberament del treball (cf. SC 106).

Jesús ressuscitat, vencedor del pecat i de la mort, està realment present en l'Eucaristia. En ella, els qui estan preparats, reben a la comunió el Cos de Crist, penyora de la glòria futura (cf. Jn 6,54).

La fe en la resurrecció ens permet contemplar amb una mirada nova l'existència humana, sabent que l'última paraula ja no la té la mort, sinó la vida. Estem cridats a ressuscitar. Tenim futur! El millor està per arribar.

Anunciem, doncs, la joiosa notícia de la resurrecció de Crist als qui el cerquen, als qui dubten, als que no creuen... i que el Senyor ens concedeixi perseverar en el camí del bé, per a que, quan ens cridi, ens trobi dignes del seu Regne, i puguem gaudir de la seva presència, en companyia de la Mare de Déu i de tots els sants.

La cinquantesima pasqual

El ciri pasqual representa Crist Ressuscitat, "llum del món". Durant el temps pasqual es col·loca en el presbiteri, prop de l'altar o de l'ambó.

L'aspersió amb aigua beneïda es pot fer a les misses dominicals del temps pasqual, substitueix "l'acte penitencial" i ens recorda el Baptisme.

El color blanc simbolitza puresa, festa i alegria. En el temps pasqual es fa servir en els ornaments litúrgics per a celebrar la resurrecció del Senyor.

Les flors que adornen l'altar creen un clima de festa i alegria per la gloriosa resurrecció de Crist.

Els cants són sempre alegres. Entre ells destaca l'Al·leluia, que és una invitació a lloar el Senyor per la seva triomfant resurrecció i per la nova vida que ens dona.

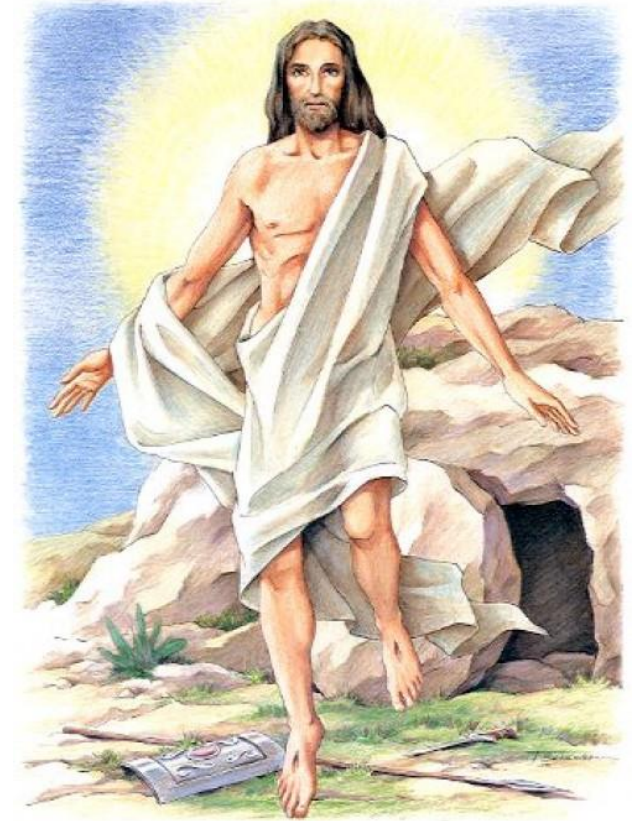
Els sacraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) se celebren preferentment durant la cinquantesima pasqual. Per mitjà d'ells el creient queda unit a Crist i incorporat a l'Església.

L'Església ens recorda que «tot fidel, després de la primera comunió, està obligat a **combregar almenys una vegada a l'any durant el temps pasqual**» (CIC 920). Aquesta comunió normalment requereix preparar-se amb el sacrament de la Confessió.

En el temps pasqual dirigim la mirada a la Mare de Déu, "causa de la nostra alegria", i cantem l'antífona: *Regina coeli laetare. Alleluia* (Reina del cel, alegra't. Al·leluia!).

* * *

Crist ha ressuscitat! Al·leluia!

**Avui és el dia en què ha obrat el Senyor,
alegrem-nos i celebrem-lo**

(Salm 117)